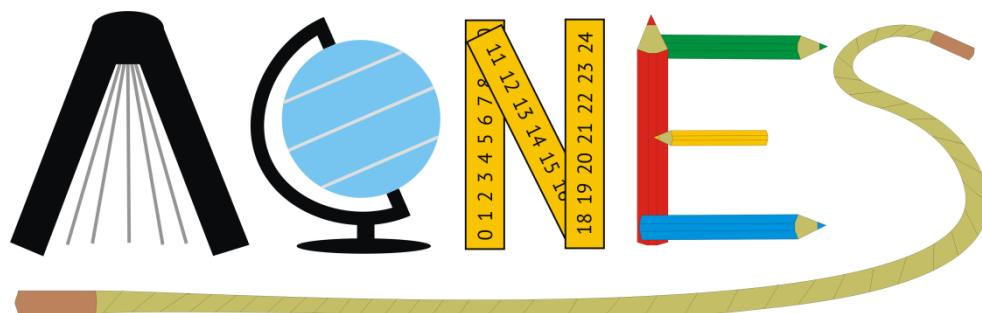

AGNES
Školní časopis
ZŠ Anežky České,
Ústí nad Labem
Ročník 2019
Číslo 3

BYLO NEBYLO

Jarní poezie | Noc s Andersenem | Recitační soutěž | Pohádky
Anežka v divadle | Březen, Měsíc knihy? | TOP 5 a mnohem více...

V jednom velkém panelovém domě žila se svými rodiči malá holčička Kačenka a ta milovala knížky. Proč zrovna knížky??? Tak to nikdo neví. Snad proto, že ji odjakživa fascinovala tatínkova poměrně rozsáhlá knihovna, která v obývacím pokoji zabírala celou jednu stěnu, nebo za to mohly večery, kdy tatínek vzal některou knihu z poličky a četl z ní pohádku na dobrou noc. Až mnohem později, to už uměla sama z písmen skládat slova a dokonce celé věty, zjistila, že tatínek má velmi osobitý způsob čtení. Kromě toho, že umí měnit hlasy, mění i text, občas si něco přidá, občas něco vynechá, nebo schválně poplete, aby ji rozesmál.

Ta láska stále nabývala na síle. Když v první třídě vyhlásila paní učitelka celoroční soutěž o nejrychlejšího čtenáře, získala Kačka všechna čtenářská razítka - šnečka, sovičku a nakonec i raketu a jako bonus navíc, to díky knížkám Ondřeje Sekory, prožila různá dobrodružství s Ferdou Mravencem. Na druhém stupni to nebylo vždy lehké, nejhorší byly diktáty, ne všechna slova se dají napsat, tak jak je slyšíme. Za to hodiny literatury a slohu - to byla ta správná výzva, recitační soutěž - žádný problém. Odpoledne strávená v knihovně, nebo doma v posteli s knížkou - PŠT, nerušit! Jsem v říši Fantazie! Znáte přece příběh malého Bastiena, který se díky čtení knížky stane součástí Nekonečného příběhu?

A jak to bylo dál? Z holčičky vyrostla slečna, co se rozhodla stát paní učitelkou a tak vystudovala pedagogickou fakultu, stále čte knížky, jen Ferda se na chvíli někam ztratil, naštěstí už se vrátil, protože velká Kateřina má ještě trochu větší knihovnu, než mívál její tatínek a stejně jako on čte dětem pohádky nejen na dobrou noc, občas mění hlasy a občas si taky trochu vymýšlí, to aby byla větší legrace.

Někteří z vás už jistě pochopili, že pro mě jsou knížky prostě srdeční záležitost. Změnily a stále mění můj život. Otevřít knihu, je jako otevřít bránu do jiného světa a vejít dovnitř. Je to pokaždé naprosto jedinečný a nepopsatelný zážitek, možnost setkat se s různými lidmi, bytostmi, zažít různé příhody, dozvědět se řadu zajímavých a užitečných věcí. Knihy mi pomáhají rozšiřovat obzory, vědomosti, rozvíjet inteligenci, fantazii, slovní zásobu a dodávají mi inspiraci.

V dnešní době nad knížkou vede spíš počítač, jenže ten se mi do malé kabelky nevejde, ale knížka ano. A pak natáhnou si houpací síť mezi dvě staré švestky, houpat se, číst si tištěnou knihu a snít. Pro mě ten nejlepší relax. Víím, žijeme v 21. století a knihy se dají číst i v elektronické podobě a do malé čtečky (rozměr 20x15 cm) se mi vejde celá moje knihovna, to rozhodně ocením někde na pláži u moře, nebo když někam cestuji autem, je fajn zkrátit si cestu poslechem audio knihy.

Závěrem snad jen malá prosba, neberte četbu jako ztrátu času, ale jako příjemné obohacení života. A rozhodně se nedívejte na čtenáře jako by byl mimozemšťan z jiné planety, netušíte, o co se okrádáte.

—●—

Obsah čísla

3	Březen je měsíc knihy	12	Anežčata úspěšná v Sedmikvítku
4	Jaro ve verších	13	Recitační soutěž i na II. stupni
6	Noc s Andersenem	13	Výsledky soutěží
7	Byla, nebyla...pohádka se zjevila	16	Kvíz o Harrym Potterovi
11	Hodina Země: plán na sobotní večer		

Agnes je latinsky Anežka.
Koncovka -gnes také odkazuje
na řecké gnósis (poznání).

AGNES, školní časopis Základní školy Ústí nad Labem, Anežky České 702/17, p. o., vychází nepravidelně
Redakční rada: Mgr. Kateřina Suchá (sucha@zsanceske-ul.cz), Mgr. Jan Musil (musil@zsanceske-ul.cz)
Redakce si vyhrazuje možnost příspěvky podle potřeby krátit a upravovat.

Březen je měsíc knihy

Počátek hledejme v roce 1955 v období komunismu, kdy bylo podle vzoru ze Sovětského svazu rozhodnuto, že jeden měsíc v roce bude věnován propagaci knihy a tak byl březen vyhlášen za Měsíc knihy. Cílem projektu bylo - dostat knihy do všech domácností, pomáhat řešit hospodářské otázky a posilovat tak obranyschopnost národa a samozřejmě také propagace literatury marxismu-leninismu, pořádaly se různé akce, besedy či večery poezie. Padesátá léta zkrátka byla érou nadšeného budování, kolektivistického ducha a střetu velkých ideologií.

ČTENÍ JE NEJLEPŠÍ UČENÍ. SLEDOVAT MYŠLENKY VELKÉHO ČLOVĚKA - TO JE TA NEJZAJÍMAVĚJŠÍ VĚDA.
Alexandr Sergejevič Puškin

Jak je to s březnovou oslavou knih dnes? Se sametovou revolucí v roce 1989 přišly změny, Měsíc knihy přestal být řízenou akcí a téměř zanikl. Avšak kdo chce Měsíc knihy slavit, dělá to i nadále. Březen je měsíc, kdy probíhají různé akce, besedy, veletrhy, nakladatelství a knihkupectví poskytují výrazné slevy na vybrané tituly, pořádají křty nových publikací. Nabízí slevové akce. Tištěná kniha dál zůstává naším společníkem - stejně jako internet, televize, film, rozhlas a divadlo. Těch, co propadli jejímu kouzlu, určitě ubývat nebude.

SVĚTOVÁ NEJ ...

- nejvíce knih vychází ve Velké Británii - asi 100 000 titulů ročně
- největší knihovna na světě je Library of Congress (knihovna kongresu USA) ve Washingtonu, najdeme tu zhruba 119 000 000 knih, poličky zabírají 853 km
- Dáblova bible, latinsky Codex Gigas, je kniha úctyhodná nejen obsahem, ale i podobou – ve středověku byla přirovnávána k sedmi divům světa. Váží 75 kilogramů, dřevěné desky knihy měří 900 krát 505 milimetrů.
- Česko je sice malé, ale knížek tu vychází každým rokem čím dál víc.

TOP 5 (nebo 100?)

Na internetu koluje mnoho desítek žebříčků, seznamů, databází knih, které jsou považovány za skvělé. Anebo by si je měl přečíst každý. Anebo jsou v povinné četbě. Nebojte, nebudeme teď číst sto knih. Jen bychom vám rádi představili TOP 5 několika kategorií:

Kniha mého srdce		Nejoblíbenější knihy ČBDB		Nejlepší knihy DK		Nejoblíbenější autoři DK	
1.	Saturnin	1.	Malý princ	1.	Hana	1.	J. K. Rowling
2.	Babička	2.	Harry Potter	2.	Harry Potter	2.	Stephen King
3.	Malý princ	3.	1984	3.	Pán prstenů	3.	J. R. R. Tolkien
4.	Stmívání	4.	Hobit	4.	Kmotr	4.	Jo Nesbø
5.	Harry Potter	5.	Pán prstenů	5.	Píseň ledu a ohně	5.	Dan Brown

Přehled o literatuře všeho druhu takřka neomezeně najdete na webu (např. www.databazeknih.cz) a pochopitelně také v knihovně, kterou my osobně máme rádi. Zajděte se tam taky mrknout > www.svkul.cz

Jaro ve verších

Ve středu 20. března přesně ve 22:58 hodin se s námi rozloučila zima a přišlo jaro. Teploty jsou sice vyšší už několik týdnů, ovšem v kalendáři se jaro zjevilo až nyní. Děti z I. a také krapet z II. stupně nám přidaly do jarního počasí také řadu veršů. Děkujeme autorům i jejich pedagogickému doзору. :) π

Jaro

Haló, haló, kde jsi jaro?
Každý rok jsi u nás bylo,
Že bys na nás zapomnělo?
Po zimě už ani stopy.

Hříbátka po louce běží
A kůzlátka nahlas mečí,
Jehňátka v ohradě bečí
I ty děti venku ječí.

Jedno dítě běželo
O sněženku zakoplo.
Také pěkně ječelo
A sněženku to bolelo.

Sluníčko svítí
Všechno kolem kvete.
Je mi moc hezky
A jsem ráda na světě.

Veronika Zeusová, 5.A

Jarní sněženka

Jaro začalo
A v té chvíli kuřátko vyspělo.
Potom řeklo sněžence,
Že kvete jako v pohádce.
Zima už není,
Jaro teď funí.
Ranní rosa padá dál
Na sněženku jako dar.
Velikonoce začínají
A sněženky dorůstají.

Iva Kopecká & Lucie Pajdiaková, 5.A

Jaro

Jaro klepe na dveře,
kočka leze na věže.
Maminka peče kuře,
k nám se žene bouře.
Štěně skáče na sněženky,
Pepa čeká na pláštěny.

Jan Hais (4.C)

Jaro

Sněženky kvetou,
Medvídci rostou,
Jaro se blíží,
Zima se pryč plíží.
Zuzana Hajná, 5.A

Je jaro

Sněženka už vychází a mrazy zase odchází.
Kuřátko se narodilo, protože je tu zase jaro.
Tereza Grusová (4.C)

Jaro

Kde se tu tak rychle vzalo?
Zčistajasna je tu jaro.
Sněženky odtrhly peřiny.
A zachvěly se od zimy!
A jak to bylo za krátko?
Narodilo se kuřátko.
Tereza Čapková, 5.A

Jaro

Na jaře nám vykvetla
Jedna malá sněženka.
Kvete nám do krásy
Jako malá slečinka.
Na jaře se narodí
Malé kotě, co ještě nechodí.
Sněženky a koťátka
Vypadají jako poupátka.
Marketa Maršinská, 5.A

Jaro

Štěňata si hrají s koťaty,
sněženka kvete, hele, mami!
Slepička má kuřátko,
bude chodit zakrátko.
Jaro, to my máme rádi,
proto jsme všichni kamarádi.
Venku si hrajeme s míčem, Emilem i petrklíčem.
Na chatě i v bytě,
hrajeme si hbitě.

Vojtěch Stříbrský (4.C)

Vítání jara

Hola, hola, house na kuře volá.
Jaro je tu, sněženka jde do květu.
Sněženka, bledule a jiné kvítí,
Je tu jaro, slunko nám už svítí.

Narcisky i petrklíče,
vyhlíží náš zahradníček.
Zajíček i králíček,
okusují trávníček.

Žížala vykoukla a zahlédla kosa,
vřískla, že je to bosa!
Štěňátko i jehňátko honí
na dvoře housátko.

Hříbátko a telátko
vyšli ven jen nakrátko.
Selátko a jehňátko,
vyrostou nám zakrátko.
Včeličky a motýli
vyletí na chvíli.

Jan Sehak, 3.C

Jaro

Tady už je jaro,
kotě, štěně, Caro.
Sněženky to přežívají,
Další zase kvetou.
Neříkám, že ne!
Ale lepší je štěně.
Šupky, botky do robotky,
Jde se koupit kuře!

Petr Šnajdr (4.C)

Jaro

Kuře žluté jako slunce,
tráva zase zelená,
sem tam protkaná sněženkami,
to nám jaro začíná.

Jaro volá: hola, hola.
Sněženko, odemkni nám zem,
a ty zimo z trůnu ven,
ať kuřátka i housátka vesele si pípají
a sluníčko vítají.

Venku už je posel jara,
sněženka mu říkájí,
název prý má podle sněhu,
ale ten už mizí v dáli.

Jaro, proto voláme Tě,
zimu z trůnu shod'.
Pošimrej nás sluncem ranním,
vše, co spalo, vzbud'.

Zima končí, jaro je tu,
Vše, co spalo, rozkvétá,
kuře i to house žluté
vydalo se do světa.

Zimo z trůnu dolů slez
a jaro ty tam vlez,
vše, co spalo, vzbud'
A do léta tam buď.

Kuřátka, housátka jsou jaro,
Kvítí žluté, sněženka ta bílá je,
Sluníčko se na ně směje,
To jaro nás ven zve.

Eliška Kovaříková, 3. C

Jaro

Když už přijde jaro,
květin je tu málo.
Někdy rostou sněženky,
pro naše maminky.
Tamhle leze kotě,
které bylo v plotě.

Vidím tam i kuře,
tam zase roste růže.
Paní venčí štěňata,
na stromě jsou poupata.
Tak to celkem kvete,
na tom našem světě.

Terezie Konečná (6.B)

Jaro

Je jaro, kvete sněženka,
jsou Velikonoce, kluky honí
maminka.
A rodí se mláďata,
kuře, kotě, štěňata,
to jsou naše mláďata.

Veronika Marešová (4.C)

Jaro

Vidím kvést sněženky,
támhle zase fialky!
Mám doma malé kuře,
také dneska jsem dostala růže.
Prostě konečně začalo jaro,
až sousedovi ofouklo háro.
Moje kotě visí v plotě,
velká sranda v tomhle světě!

Iva Hikischová (6.B)

Noc s Andersenem

Jedna z akcí, kdy se české knihovny snaží uspět v konkurenci populárnějších médií - televize, počítače, počítačové hry. V dnešní uspěchané době nebývá zvykem, aby rodiče četli svým dětem. A právě tato metoda osobního vzoru v předčítání vedla k první noci v knihovně v roce 2000 v uherskohradištské knihovně, kde dvacet malých čtenářů prožilo noční dobrodružství v podobě čtení pohádek, soutěží, her a překvapení. V pozdních nočních hodinách tam totiž zavítal i skřítek Uspávač a Knihvypůjčka regálová, kteří odvedli děti do říše snů. Díky internetu byly odeslány pozdravy všem příznivcům dobré dětské četby.

Tato myšlenka se rozvinula i do dalších knihoven. Velká, dokonce mezinárodní Noc s Andersenem proběhla již v roce 2003 ve 153 knihovnách, školách, ústavech sociální péče i domovech dětí.

Děti se sejdou v průběhu odpoledne, poté se koná program - hromadné čtení knih, divadelní představení a na dobrou noc se čtou pohádky. V souvislosti s touto akcí probíhají i další programy, např. lampiónové průvody, noční návštěvy zámků, hraní divadelních představení. A co je nejdůležitější - nikde se nezapomíná na pohádky, protože řečeno slovy Zdeňka Svěráka: „*Všechny děti potřebují pohádky. Pohádky jsou vládou pro dětskou duši.*“

V některých knihovnách probíhá sázení Pohádkovníků Andersenových (latinsky Fabularius Andersen), to je strom, který se zasadí během Noci s Andersenem v okolí knihovny. První sázení začalo v roce 2005 na 200. výročí Andersenova narození.

Téma každého ročníku vyhláší Klub dětských knihoven, většinou se zaměřuje na určitého významného autora nebo ilustrátora knih pro děti, který má v daném roce výročí narození. Letošní ročník je věnovaný nakladatelství Albatros.

—●—

HANS CHRISTIAN ANDERSEN: *Není hezčích pohádek, než jsou ty, které napíše sám život*

Byl spisovatel a pohádkář z Dánska a určitě i vy znáte jednu z jeho 156 pohádek - Princezna na hrášku, Ošklivé káčátko, Císařův slavík, Císařovy nové šaty, Statečný cínový vojáček, Křesadlo, Malá mořská víla, některé byly i zfilmované. Napsal také několik románů, básnických sbírek a divadelních her.

Narodil se v Odense na ostrově Fyn v Dánsku 2. dubna 1805, pocházel z velmi chudých poměrů. Prý byl přecitlivělý, ctižádostivý a marnivý, celý život toužil po společenském a uměleckém uznání. Miloval literaturu, četl všechny knihy, které si mohl vypůjčit, nazpaměť znal celé Shakespearovy hry, postavil si loutkové divadlo a loutkám vyrobil i všechny oblečky.

Po smrti svého otce utekl do Kodaně, kde se snažil uchytit jako loutkoherec a později jako zpěvák, příliš se mu nedařilo, chybělo mu totiž vzdělání. Vše se změnilo poté, co se seznámil s ředitelem divadla Jonasem Collinem, ten mu pomohl zajistit stipendium na latinském gymnáziu. Studium mu příliš nešlo, nikdy se dokonale nenaučil jazyk – texty mu vždy opravovali korektoři.

Neměl příliš hezké dětství ani dospívání, jeho matka později propadla alkoholu, nejspíš proto ji neodpovídal na dopisy a už nikdy ji nenavštívil. Po studiích podnikl cestu po Evropě. Jeho díla nebyla zpočátku úspěšná, byl závislý na finančních darech, to se později změnilo, ale i tak byl jeho další život poměrně dost komplikovaný. Někteří literární historici se domnívají, že v jeho tvorbě je zachyceno utrpení z jeho odlišnosti. Prý ho přitahovali muži i ženy, jsou důkazy o obojím. Způsobilo mu to mnoho trápení, zvláště protože jeho city nebyly opětovány hned v několika případech, nejlépe o tom prý vypovídají příběhy jako Malá mořská víla a Slavík.

Jeho jméno lze najít i na seznamu nejvýznamnějších autistů s odkazy na jeho podivné záchvaty vzteku v dětském věku, dále pak neschopnost navázat blízký citový vztah a touha po nedostupných mužích i ženách, případně vnitřní zmatek. To vše je možné najít i v jeho díle nebo v charakteristikách jeho nešťastných postav.

Při psaní svých pohádek vycházel ze světové literatury a vlastních myšlenek. Avšak nevážil si jich, nepovažoval se za pohádkáře. Sám sebe vnímal jako zneuznaného básníka a dramatika. Úspěch měl nejprve v zahraničí, teprve poté byly jeho pohádky přijaty i v Dánsku. Pohádky mívají obvykle dobrý konec, na těch Andersonových je zajímavé, že nekončí dobře. Vlastně to jsou spíše příběhy s pohádkovými motivy, adresované starším nebo dospělým čtenářům. Roku 1872 spadl Hans Christian Andersen z postele a těžce se zranil, zemřel 4. srpna 1875.

Byla nebyla...pohádka se zjevila

Když nás čeká na konci března Noc s Andersenem (víme, že?), je potřeba se patřičně připravit a navnadit čtenářskou chuť na pohádkovou noc. Trochu dopředu prozradíme, že si na prvním stupni zvolili jako téma Františka Nepila a jednu jeho slavnou, velmi slavnou knihu. Na její motivy nám páťáci připravili sérii příběhů, ba přímo – nebojíme se použít slovo – pohádek. Děkujeme paní učitelce třídní, Mgr. Lence Nitschové!

PES BLESK

Žil jednou jeden pes, jmenoval se Blesk. Byl velmi rychlý a malý. Hezky voněl a byl šikovný. Jeho páníček se jmenoval Flash. Bydleli ve velmi velkém domě. Žili tam s rodinou, byli tam šťastní, ale pak se stalo něco hrozného. Bylo to nové zvířátko – morče. To nejvíc ze všech nesnášel, proto dělal Blesk vše proto, aby se ho zbavil. Jenže morče né a né jít pryč. Tak se Blesk rozhodl, že odejde on, jinak to totiž nešlo.

Odešel, nikdo po něm nepátral. Byl z toho smutný, ale co mohl dělat. Šel dál a dál až narazil na pána, který neměl domov a bydlel ve velké krabici. Měl tam deky a polštáře. Tak si k němu vlezl, bylo mu teplo a nebyla mu zima. Pán tam byl s ním, později uvařil i polévku a dal i Bleskovi. Ten byl velmi rád, protože už týden nic nejedl.

Po čase potkal svého starého páníčka, ale nepoznal ho, chtěl si ho pohladit, Blesk na něj vrčel, tak to raději neudělal. S novým páníčkem žili krásně až do smrti.

Drbalová Lucie, 5. A

O PSOVI MAXOVI

Žil byl jeden pes. Jmenoval se Max a byl tuze hodný. Jednou šel Max páníčkovi pro noviny a uviděl lumpa. Tak po něm rychle skočil a zakousnul se mu do rukávu a lump spustil: „Au, ty psisko hloupý, pomóóóc, pomóc.“ Přišel prodavač psích pamlsků a hraček. „Tak to jsi ty, co jsi mi vzal peníze!“ „Ano, to jsem byl já, au, au, au, sundejte ze mě toho psa.“ „Jé, to je Maxík. Tak dobrá, ale ty mi vrátíš peníze.“ „Sundejte ze mě toho psa!“ „Nejdříve ty peníze!“ „Tady jsou.“ Prodavač řekl Maxovi: „Maxi, pojď za mnou, dám ti odměnu za to, že jsi moc hodný pejsek.“ Dal mu pamlsk a také ty noviny a Max se vydal zpátky domů.

Tam zjistil, že páníček není doma, ale hned vzápětí přišel, ale bohužel ne sám, pořídil si dalšího psa – chrta. Jmenoval se Pišta a byl zlý. Potrhal sedací soupravu a Maxův pelíšek. Pišta si totiž myslel, že je pánem domu a velmi výhrůžně vrčel na Maxe. Zrovna přicházel páníček z kuchyně s dvěma miskami s jídlem a říká: „Dvě misky, pro dva hodné pejsky.“ A pak se vyděsí, vidí Maxe v rohu a Pištu, jak má v tlamě chlupy z Maxe a vrčí, tak říká: „Pišto, půjdeš zpět do útulku a Max tu zůstane, protože je milý a ty ne.“

Alexandra Divišová, 5. A

PES DO DOMÁCNOSTI

Byl jednou jeden pes a ten se jmenoval Buřtík. Byl hodný, ale stále hladový. Bydlel ve velkém panelovém domě, který měl 20 pater. A Buřtík bydlel v tom 20. patře, protože to bylo šťastné číslo jeho pána.

Každé ráno, když se probudil, tak šel svému pánovi pro noviny, pán ho za to vždycky pochválil a dal mu nějakou dobrotu. Když si zase jednou pán přečetl noviny, tak povídá: „Buřtíku, jdeme ven.“ Buřtík jako poslušný pes stál hned u dveří. Venku mu pán řekl: „Máš volno, Buřtíku.“ A tak se hned mohl rozběhnout do trávy, když pak vesele zaštěkal, bylo to domluvené znamení, že už mohou jít zpět domů. Tam pak Buřtík dostal najíst a čerstvou vodičku. Pán si šel lehnout a Buřtík roztahal po celém pokoji hračky, ale byl to dobře vychovaný pejsek, tak je pak zase hned uklidil na své místo. Za hodinu se pán probudil, opět ho pochválil a dal mu mňamku.

Buřtík byl prostě spokojený pes. A pokud byste ho chtěli vidět tak, přijďte k pánovi do 20. patra na návštěvu, pomáhá mu dodnes.

Tereza Čapková, 5. A

O ŠTASTNÉM ŠTĚNÁTKU BADYM

Bylo jednou jedno štěňátko a jmenovalo se Bady. Jedna paní ho našla na ulici a přivezla ho do útulku, tam ho zavřeli do kotce, ale protože byl ještě malý, chtěl si hrát, ale když viděl, že si ho nikdo nevšímá, šel spát.

Když už byl v útulku celý týden, byl z den přišla maminka s malou rozmýšlela, jakého psa nebo maminkou zašla za správcem: štěňátka?“ A pan správce říká: povzdechla si Róza, maminka ji dveřím. Na poslední chvíli Bady lehce němu rozběhla a hned ji napadlo, že přála. Samozřejmě si ho vzala domů. protože se může konečně o někoho

toho velmi smutný. Naštěstí hned druhý holčičkou jménem Rozárka. Ta se štěňátko by si vzala domů. Společně s „Dobrý den, máte ještě nějaká „Bohužel, asi nemáme.“ „Ach jo,“ utěšovala, že to zkusí příště a šly ke zaštěkal: „Haf, haf, haf.“ Rozárka se k je to přesně to štěně, které si tak moc Bady měl velikou radost, Rozárka také, starat.

Za rok koupili Badymu fenku – byla to láska na první pohled. Za čas spolu měli dvě krásná štěňátka, jedno dostalo jméno Flíček a druhé Bobík.

Jan Vaněk, 5. A

TÝNA A MÍNA

Jednou se narodilo fence pět štěňat. Jedno bylo po psí mamince krásně černé, tak ho pojmenovali Uhlík. Další dvě byla po babičce krásně bílá, dostala jména Sněženka a Bledulka. Další po tátovi a dědovi hezky do zlatova, tak to byl Zlatík. To páté však bylo zajímavě zbarvené – napůl černé a bílé a trošku do zlatova. Tak ho pojmenovali Valentýna, protože si ho oblíbila holčička Vája.

Jednou - při počítání štěňat jedno chybělo, protože se ztratilo. Jen tak se toulalo a uvidělo kočku, utíkalo za ní, na ulici ho chytili a dali do útulku. Valentýna kňučela a říkala si: „Co si jen počnu!“ Nic naplat, dali ji do klece hned vedle kotěte. Týna hučela, vyla, dělala psí oči, ale nic nepomohlo. Až kotě řeklo: „Přestaň, takhle tě nepustí.“ „Jak se jmenuješ?“ „Valentýna.“ „Aha, tak to ti budu říkat Týna,“ řeklo kotě. „Jo a já jsem Mína.“ Společně pak Týna a Mína vymyslely plán útěku a ráno byly fuč.

Týna chvíli přemýšlela, kde to vlastně bydlí, ale pak chytila tu správnou stopu, po které skutečně trefila zpátky ke své rodině, a když se otevřely dveře a za nimi stáli všichni – Uhlík, Bledulka, Sněženka a Zlatík a dokonce i páníčkové, to bylo radosti. Dovnitř vzali i Mínu. Dali jim najíst a pak honem do pelíšků a spát. A ven už jen raději s dozorem.

Karla Lokšanová, 5. A

RIKIHO PRVNÍ VAŘENÍ A LUXOVÁNÍ

Jednoho krásného dne se narodilo malé roztomilé štěňátko, nebylo jako ostatní, milovalo pořádek a čistotu. Když trochu vyrostlo, tak se jeho pán rozhodl nabídnout ho i jeho sourozence k prodeji. Neuběhl ani týden a měla o něj zájem jedna paní, jmenovala se Karolína Hájová. Pejsky milovala, tak si pro něj po čase přišla a odvezla si ho domů.

Bylo potřeba vymyslet mu jméno. „Hm, Pušta, né toho má každý – Rex, to také není ono – Riki, ano to je to pravé.“ Karolína mu koupila misky, pelech, hračky apod. Riki si lehl do svého pelíšku a Kája odešla do kuchyně vařit. Riki se za ní rozběhl a vyskočil na linku, a když se jeho panička zlobila a chtěla, aby slezl dolů, tak dělal, že ji neslyší. Šel na druhý konec linky pro připravenou cibuli do guláše, který chtěla Karolína uvařit. Na brambory si vzal škrabku, akorát se mu vešla do tlapky. Kája nevěřila svým očím, pes co loupe brambory a teď dokonce začal krájet cibuli. U toho mu samozřejmě tekly slzy. Pak následovaly buřty a nakonec to vše slavnostně zamíchal. Byla štěstím bez sebe: „No páni, já snad už nemusím nikdy vařit.“ Pomyslela si, tak aspoň vyluxuji v obýváku. Jenže pak si to rozmyslela, co kdyby Riki spadl z linky, raději počkala, až dovařil.

Riki samozřejmě u luxování nemohl chybět. Pomáhal zastrčit kabel do zásuvky. A pak se šlo jíst. Karolína dala Rikimu granule a sama si nandala buřtguláš. Riki se na něj tak těšil, vždyť ho uvařil, tak mu ho k těm granulím přidala. Chutnalo jim, hned bylo všechno pryč.

Tak od té doby má Riki občas v misce kromě granulí i buřtguláš, který samozřejmě vždy vaří on. Karolína je ráda, že i u luxování má milou společnost. A z toho jasně vyplývá, že pes je nejlepší přítel člověka.

Veronika Zeusová, 5. A

KERMIT

Byl jednou jeden vlčák, jmenoval se Kermit a jeho páníček byl Martin, měl ho moc rád. Pokaždé s ním chodil ven, kupoval mu granule a pamlsky. Jenže pak přišel ten den ...

Martin otevřel dveře, aby se mohl Kermit vyvenčit, jenže najednou přijela černá dodávka, vystoupili z ní dva páni, hodili mu míček, on jim ho vesele přinesl zpět, protože netušil, co se může stát. Páni ho naložili do dodávky. Chudák Kermit – kňučel, pak i štěkal, to je naštvalo, tak zastavili dodávku, otevřeli dveře a Kermit toho využil, utekl jim.

Byl to chytrý pes, když uviděl, jak jde po ulici paní, tak na ni začal skákat a štěkat, chtěl jí tak naznačit, že má na obojku takovou zlatou placku, kde byla napsaná adresa jeho páníčka Martina. Ta paní se sice nejdříve lekla a pak se divila, co po ní ten velký chlupatý pes chce, ale pak si všimla placky, kterou měl Kermit na obojku. Hned ji to došlo. „Takže ty ses tu ztratil?“ „Tak pojd', pejsku, dovedu tě domů.“

Martin zatím doma koukal z okna do zahrady a divil se, že Kermita nikde nevidí a byl z toho smutný, ale pak u branky zahlédl paní s Kermitem. Ulevilo se mu a honem vyběhl z domu, šel k nim a paní poděkoval a ona řekla: „Ne, neděkuj mi, poděkuj svému psovi, je krásný a také chytrý a je moc dobře, že má na obojku placku s adresou, bez toho bych nevěděla, kde má tvůj pejsek domov a svého pána. Pak se usmála a odešla. Martin byl šťastný a hned si ke Kermitovi klekl a začal ho hladit.

Anna Maďarová. 5.A

SUPER PES

Žil byl pejsek Puňťa a byl strašně roztomilý, hodný, hravý, ale někdy i hodně urážlivý. Třeba když mu holčička jménem Amálka vzala jeho kostičku.

A hele, támhle běží, hraje si s Amálkou, ta mu na louce hází míček, omylem ho hodila do křoví a Puňťa za ním utíká, jako kdyby mu za patami hořelo. Najednou se zastavil, protože uviděl nádhernou fenku, potřebuje pomoc, protože má v tlapce bodlinku ... už je venku.

Další den se Amálka rozhodla, že půjde s Puňťou na zahradu, kde si spolu hráli. Maminka je zavolala na svačinu a v tu chvíli vysílali ve zprávách, že zlý doktor Petržel dokončil svůj zlomyslný plán, rozhodl se, že všem sebere všechno zlato. A hele, letí motýlek, doktor ho zahlédl a začal do všeho mlátit, motýlek se lekl, prolétl kolem ventilátoru, o který se vzápětí roztříštila lahvička kouzelného lektvaru pro hrdiny, pár kapek dopadlo i na něj. Pak vyletěl oknem ven a na zahradě vidí Puňťu, honem za ním letí, dotkne se ho, Puňťa se cítí divně, motá se mu hlava a najednou ... omdlel. Amálka se zděsila a zkusila ho probrat, ale on prostě spal. Odniesla ho do pelíšku. Ráno se probudil a bylo mu mnohem lépe.

Na zahradě uviděl kočku na stromě, vylezl na ní, ale ona mu utekla. Pak mu podklouzla tlapka a on začal padat a najednou zjistil, že umí létat!!! Přiletěl k Amálce, ta se tedy divila, dokonce se štípla i do tváře, protože si myslela, že se jí to zdá. Rozhodla se, že půjde za svojí kamarádkou Elenkou a všechno jí to poví, Elenka se také velmi divila, ale pak se dohodly, že vyzkouší všechno možné, třeba by Puňťa mohl mít i další super schopnost. A také že ano, měl super sílu. Mám nápad, řekla Elen: „Budeme mu říkat super pes.“ „Jó, to se mi líbí,“ řekla Amálka.

Každý super hrdina má svůj oblek a tak se rozhodly, že Puňťa bude mít modrý obojek a na něm své logo a taky bude mít červený pláštík. Najednou Puňťa promluvil: „No super, ale jaký bude to logo? Jak bude vypadat?“ „Už to mám,“ řekla Amálka. „Bude vypadat takhle“ a nakreslila ho na papír. A pak uslyšeli, jak někdo volá o pomoc. Holky řekly: „Tak to je tvoje chvíle, Puňťo.“ Ten hned letěl a uviděl, že několik dětí potřebuje pomoc, že s nimi brzy spadne autobus z mostu. Zvedl ho a děti tak zachránil. Všichni byli šťastní a jásali: „Super pes, super pes.“

Mezitím doktor Petržel vyrobil další super lektvar a pak ho vypil a měl stejné schopnosti jako Puňťa. Vrhel se na něj a začali spolu bojovat a Puňťa zjistil, že má ještě jednu super schopnost která doktorovi chyběla, byly to super blesky. Ty doktora odpálily rovnou do policejního auta, byla to taková rána, že doktor ztratil své schopnosti. Super pes byl opět hrdinou.

Nakonec, abych nezapomněla – Puňťa si vzal slečnu Ďapku a měli spolu čtyři nádherná štěňátka, která už neměla takové super schopnosti jako jejich tatínek, ale létat uměla.

Lucie Pajdiaková, 5. A

Hodina Země: plán na sobotní večer

Poslední březnovou sobotu se po celém světě, v mnoha městech, připojují tisíce a možná už miliony lidí k akci Hodina Země. Na hodinu v sobotu 30. března večer zhasne řada známých památek: opera v Sydney, Buckinghamský palác v Londýně, Banque de France v Paříži či zhruba polovina italských Benátek.

Není vám lhostejný osud naší Země?

3. ročník Pojdte ☺ s námi na
LAMPIONOVÝ PRŮVOD

Kdy? Sobota 30. března 2019
Kde? Sejdeme se před školou v 19:30
S sebou? Lampion, dobré oblečení
Kam? Na Mariánskou skálu

#connect2earth
#hodinaZeme
#Anezkajesvami

**Klima jsme už změnili,
teď se pojdme změnit my.**

Akce je součástí kampaně *Hodina země 2019.* **GO+**

deme moci oslavit Hodinu Země!

Mimochodem, tím, že budete s námi a lampiony na Mariánské skále, přispějete i vy – u vás doma se nebude svítit. ☺

A teď to důležité!

Kdy:	Sobota 30. 3. v 19:30
Sraz:	Před školou v 19:30, odtud s lampiony vycházíme po ulici Výstupní
Cíl:	Mariánská skála (louka s výhledem na Větruši, přibližně na N 50°40.234 E 14°03.072)
S sebou:	Lampion!, dobré oblečení (počasí neobjednáváme), svačinu a další nutné nezbytnosti

V sobotu na viděnou,

Váš Ekotým

PS: Máme pro všechny příchozí připravené klimatické závazky. Těšte se. ☺

V Česku kampaň organizuje Ekologický institut Veronica (www.veronica.cz), zapojuje se do něj zhruba stovka obcí, několik set jednotlivců a desítky firem. Každý

z účastníků si obvykle ukládá tzv. klimatický závazek na různou dobu (den, měsíc, rok...). Takovým závazkem může být omezení spotřeby, třídění odpadu, změna cestování... Během hodiny Země (tj. v sobotu mezi 20.30 a 21.30 hod.) zhasnou v desítkách obcí lampy, ve větších městech dominanty měst. V Ústí nad Labem to bude Větruše, Mariánský most, část Mírového náměstí, bazén na Klíši.

My se k Hodině Země připojíme také, a to už třetím ročníkem lampionového průvodu, který bude začínat před školou a směřovat na Mariánskou skálu tak, abychom stihli sledovat vypnutí osvětlení Větruše. Budeme rádi, pokud se k nám připojíte a společně bu-

Anežčata úspěšná v Sedmikvítku!

V pátek 22. 3. 2019 se děti z dramatického kroužku vydaly se svým představením Hamlet do Českých Budějovic na republikové finále kulturní soutěže Pionýrský Sedmikvítek. Cesta byla dlouhá (4 hodiny vlakem), dobrodružná a končila v Mateřském centru v Českých Budějovicích, kde jsme se ubytovali. Po troše zábavy jsme se zodpovědně uložili ke spaní, protože nás čekal dlouhý den. Ráno budíček v šest hodin, cesta do Divadla U Kapličky, prostorová zkouška a hned jako první "na plac".

Byl to náš nejlepší výkon, který diváci ocenili nejen potleskem, ale také pochvalnými komentáři. Měli jsme z toho úžasný pocit. Ta atmosféra a prostředí divadelních prken, co znamenají svět, je neopakovatelná a úžasná.

Pak jsme čekali. Nervozita stoupala, ani se nám nechtělo obědvat. Dívali jsme se na konkurenci a diskutovali o našich možnostech. Nakonec jsme získali čestné uznání poroty, které jsme dle slov moderátora "pěkně zamotali hlavu". Pravda, sice nevezeme medaili, ale můžeme být sami na sebe pyšní a už na zpáteční cestě jsme začali přemýšlet, čím příště porotě "zamotáme hlavu" a dokážeme, že nás poněkud podcenili.

Pionýrský Sedmikvítek

Sedmikvítek je kulturně-umělecká soutěž pro kolektivy a jednotlivce, která tradičně oslovuje i účastníky mimo Pionýr. Jedná se o ucelený postupový systém od základních kol až po republiková finále. Pionýrský Sedmikvítek je unikátní jak svou otevřeností (v některých oblastech žádná jiná otevřená soutěž není), tak šířkou kulturních oblastí, které zahrnuje: Dětská Porta (folk a country), Melodie (ostatní hudební žánry), Divadlo, Clona (film, foto, video), Folklórní tanec, Literární část, Výtvarná činnost, Tanec.

Přehlídky v jednotlivých oblastech probíhají téměř po celý rok.

Republiková soutěžní přehlídka Pionýrského Sedmikvítku v oblasti DIVADLO dává vedle klasických divadelních forem prostor i pro kouzelnická a bavičská vystoupení či různé zábavné nebo varietní show či recitace. Také je zde kategorie určená pro krátké scénky a divadélka, které může nacvičit i oddíl zaměřený na úplně jiné činnosti než je divadlo. Scénka se může nacvičit ve škole, v družině, nebo již vznikla někde na táboře či výletě.

Mgr. Kateřina Vaněčková (principálka divadelní společnosti)

Recitační soutěž i na II. stupni

Dne 6. 3. 2019 se konala recitační soutěž pro druhý stupeň. Nadšených a šikovných recitátorů se sešlo opravdu hodně a porota měla co dělat, aby vybrala ty nejlepší. Příjemná byla i účast pěti chlapců, kteří do soutěže, jež je doménou dívek, vnesli svěžího ducha a doufáme, že příště bude statečných alespoň sedm.

Na úvod celé soutěže hledal Max Sagalov tátu básní J.Žáčka, jenže porota měla romantickou náladu, a tak do okresního kola postoupila Elen Kozlová se Seifertovou Písní o lásce a Lilii od Erbena přinese okresu ukázat Tereza Pácalová.

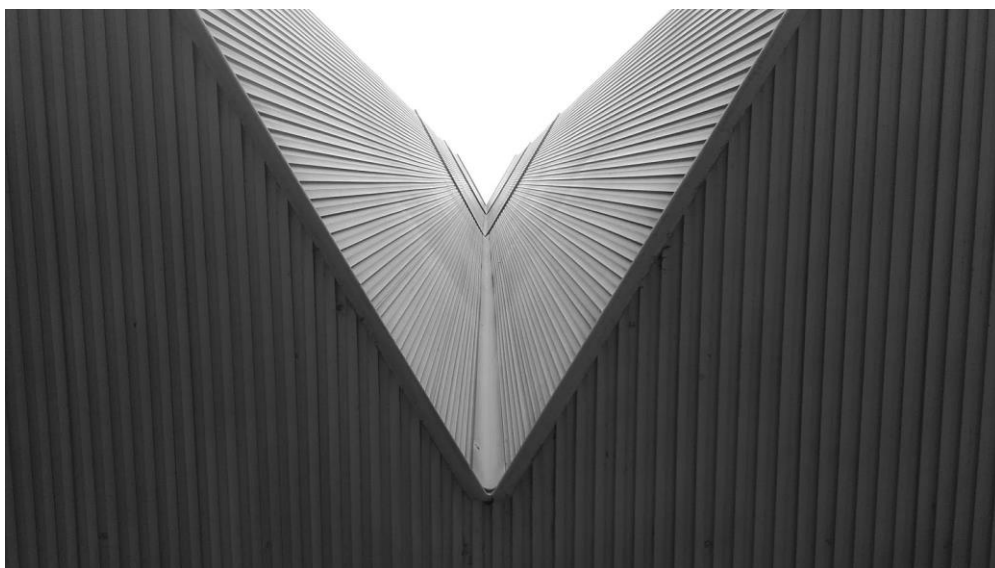
Do kola starších žáků jako první přivandrovali hudci Adama Justina, nicméně porotě se více líbily „Škaredý holky“ Jiřího Žáčka - Písničku o škaredých holkách přednesla Nicol Možná, ze stínu vyšla i Veronika Petráková s básní Stín od neznámého autora a úsměv na tváři poroty vykouzila Natálie Novotná básní J.V.Sládka Úsměv.

Měli jsme i diváckou, tj. dětskou porotu, která zvolila svého vítěze – byl jím Vojtěch Bobek ze 7.A. Vojta diváky přímo uhranul poezií, které sice nikdo nerozuměl, ale gesta byla tak výmluvná a intonace přesvědčivá, že porota volila jednomyslně.

Všem 19 recitujícím děkujeme za nasazení a píli, kterou soutěži věnovali, a postupujícím dívkám přejeme v okresním kole mnoho štěstí.

Mgr. Marcela Kárová

Výsledky soutěží

Vítězná vlna (OD Labe), nesoutěžní snímek

V minulých číslech jsme vyhlásili dvě soutěže: fotografickou a kvíz z *poslední strany*. Do fotografické soutěže nám bylo doručeno přes dvě desítky fotografií, porota složená částečně z redakce, částečně z externistů vybrala pětici nejlepších autorů, zároveň jim přiřadila pořadí (a tím i ceny). Vítězné snímky vidíte na dalších stranách. Ceny si autoři vítězných snímků, prosím, vyzvednou v týdnu od 1. dubna do 5. dubna v kabinetu zeměpisu (pan učitel Musil). Všem zúčastněným děkujeme za jejich práci!

Druhá soutěž byla sice vyhlášena, nicméně nám do redakce nebyla doručena žádná odpověď. Cena tedy nebude udělena.

Iva Hikischová (6.B): Svatozář

Výsledky

1. místo: Iva Hikischová – Svatozář
2. místo: Eliška Valtrová – Velbloud
3. místo: Karolína Kunová – Spolu
4. místo: Terezie Konečná – Dveře
5. místo: Terezie Konečná – Tyršův dům

Terezie Konečná (6.B): Dveře

Karolína Kunová (6.B): Spolu

Eliška Valtrová (6.B): Velbloud

Iva Hikischová (6.B): Tyršův dům

Jak se jmenovala
Harryho matka?

- Lily
- Jane
- Cora

Kdo žije v
Zapovězeném lese?

- Azrael
- Aragog
- Arabela

Severus Snape
neučil...

- lektvary
- obranu proti černé magii
- jasnovidectví

Mezi bradavické
koleje nepatří

- Nebelvír
- Havraspár
- Supozel

Ron s Harrym jednou
do Bradavic přiletěli

- na koštěti
- autem
- vzducholodí

Zaklínadlo na
otevření zámku zní

- Sodoma Gomora!
- Alohomora!
- Sezamio!

Relikvie smrti jsou

- bezová hůlka
- neviditelný plášť
- kámen vzkříšení

Harry Potter

